

Които въ крайна оскудня
Кълнхть си дни-тѣ на свѣтъ-тѣ.

Азъ мисла бѣдни-тѣ вдовици
Безъ хлѣбъ, безъ покривъ, што тжжать,
И тамо голи-тѣ тъмници,
Дѣ мой-тѣ братя лежать.

И тия, што за зли неволи
Е Господъ на свѣтъ-тѣ пратилъ,
И тѣзъ, които гладни, голи,
Посрештатъ Коледа, Василь!

И. Вазовъ.

ОТЕЧЕСТВО.

I

Отечество любезно, какъ хубаво си ти!
Какъ чудно се растила небо-то ти безкрайно
Надъ хубости вѣлшебни! Какъ всичко е обайно!
При всяки погледъ нови, пѣ-нови красоти;
Тука сѣнчасти долини, тамъ—планини-гиганти,
Земя-та пълна съ цвѣте, небо-то—съсъ брилянти . . .
Отечество любезно, какъ хубаво си ти!

II

Коя земя отъ тебъ е пѣ-пѣстра, пѣ-богата?
Ти сбирашъ въ едно всички благà и дарове:
Злато, цвѣтя и свила, нектаръ и класове,
На истокъ-тѣ свѣтликъ-тѣ, на югъ-тѣ аромата;
Гори-тѣ ти сж пълни съ армония и хладъ,
Долини-тѣ съ триндафилъ, гърди-тѣ съ благодать.
Коя земя отъ тебе е пѣ-пѣстра, пѣ-богата?